

РОЗДІЛ 1

ДВА БАГРЯНИХ МІСЯЦІ

Тіло Севастіана, другого із сім'ї альфи, наслідного князя Невриди, лежало у погребальному човні, загорнуте в чорну вовчу шкуру, яку він скинув у ніч ініціації. Вовча шкура Севастіана була справді величезною — саме враз для його звіриної душі, яка теж очікувала свого часу, аби поринути слідом за людською душею до Царства Мора.

Тіло наслідного князя було покладено на м'яку постільку з густих хвойних і дубових гілок та лишайнику. Його бліде, ніби вкрите снігом, обличчя здавалося іще блідавішим, обкладене шарлаховими пелюстками маків.

У його застигли холодні руки був вкладений меч Симургів, що слугував наслідному князеві вірою і правдою довгі роки, та який не порятував господаря останнього разу. На ідеально начищеному лезі відбивалися два важких, таких само блідавих, як шкіра покійника, місяці.

Першою до човна наблизилася Лія. Вона увійшла у воду, змочивши поділ чорної сукні. Княжна ступала водою, не зводячи з Севастіана очей, намагаючись запам'ятати кожен рису його обличчя. Навіть тепер, у мить, коли Севастіан мав от-от упокоїтися, брови його були насупленими, гострі вилиці — напруженими.

Лія торкнулася щоки брата. Подушечки пальців обпекло, коли княжна не відчула звичного тепла. Вона схилилася над ним і поцілувала у чоло. На груди брата вона поклала чорну троянду.

— Пробач мені, будь ласка, — прошепотіла йому у вухо. — Я клянуся, що виправдаю твою жертву.

Лія востаннє взяла Севастіана за руку і відпустила, лише коли поруч з'явився Корвін і ледь відчутно потиснув її плече.

— Ти впораєшся, Лукреціє, — шепотав він, відводячи її до Івейла, що обійняв доньку радше машинально, не помічаючи навкруги ні її, ні когось іншого.

Корвін підійшов до човна. Він схилив голову та довго так стояв, зціпивши перед собою руки.

— Ми могли б потоваришувати, — Корвін вичавив кривувату усмішку. — Можливо, в наступному житті, братику.

Слідом за князем Саверу вишикувалася довга процесія з членів князівських сімейств та глав невридійських кланів. Не було лише князя Мадія та його сім'ї. Відповідно до офіційного листа їхня родина була змушена неочікувано відплисти до імперії Сонць у зв'язку з невідкладними політично-економічними потребами, та правда читалася між рядків. Вони відчували, що у день поховання не зможуть дивитися в очі ні Івейлові, ні Лії. Ведмеді відчували також і те, що і вовки їхніх встидливих очей бачити не бажали.

Ален, князь Алазони, голова клану оленів, навпаки, прибув на церемонію поховання раніше за всіх. І тепер стояв позаду Івейла, щільно стиснувши уста. Він невідривно дивився князеві на потилицю і важко дихав. До човна Севастіана він не підійшов. Ніхто князеві тим не дорікнув: спостерігати смерть спадкоємця того, хто з дитинства був твоїм другом — не найлегше випробування. Найбільш уважні помітили, як тричі рука оленя здіймалася і безвільно падала, ніби князь хотів ухопити Івейла за лікоть. Втримати його чи втриматися самому — невідомо.

— Кара звершиться, — прошепотів він, та Івейл його не почув, як не чув того дня нікого.

Князь Ален відступив, гублячись у мовчазній юрмі.

Замикав процесію Клавдій. Дружини із ним не було. Хтось міг би обуритися такою зневагою, а хтось — поспівчувати горю м'якосердої жінки, але і першим, і другим було байдуже.

— От і настав кінець правління Івейла, — неголосно промовив він, схилившись над тілом племінника. — Втім, хоч оженись ти, хоч парубкуй, на тобі цей рід усе одно увірвався б.

Останнім до човна підійшов Фелан. Він в обличчя Севастіана не вглядався. Не здіймаючи очей, кинув у човен в'язань з акації, яку Лія змусила розпуститися спеціально для нього, лаванди та гіацинту, а тоді обернувся і широким кроком перетнув берег ріки та зник за спинами Лії та Івейла.

Князь Невриди ніби пробудився від сну, коли Лія м'яко торкнулася його руки.

Він став коло човна, збираючись з духом, аби поглянути в обличчя синові. Здійняти на нього погляд було для князя так само важко, як колись відвести його від тіла дружини, яке вже охопило полум'я погребального багаття. У грудях Івейла, там, де нерівно билося серце, впивалися тисячі голок, з легень вибило повітря. Він не збирався лити сліз, адже сам учив дітей ніколи не дозволяти їм литися перед чужинцями та ворогами. Та Івейл зрадив правило, варто було йому, врешті набравшись сміливості, поглянути на сина.

— Ейдель, — звернувся він до покійної дружини. — Пробач мені. Якщо колись зможеш, пробач.

Івейл виїняв із кишені жменю монет та жбурнув до човна. Востаннє поглянувши на сина, він відвернувся, аби більше ніколи його не побачити.

Корвін, варто було Івейлові підійти до човна, побачив три неясні темні фігури на протилежному березі ріки. Одна з них звела руку. І рікою, ніби водяна змія, потягнулася тонка біла нить. Друга фігура звела руку. І слідом за білою ниттю потягнулася чорна. Біла нить оплела ноги Івейлові, та він того не помічав. Він не помічав нічого навколо, все повторюючи ім'я померлої дружини.

Чорна нить уже дісталася цього берега, уже майже торкнулася чобіт князя Невриди, та Івейл різко повернув і відійшов від човна. Корвін обвів присутніх оком: ніхто, окрім нього, здавалося, ні фігур, ні нитей не побачив — як це завжди й бувало. Коли крук і сам поглянув на протилежний берег ріки, Мойр там більше не було.

До Корвіна підійшов той, кого князь Саверу називав братом — генерал Даннаміс, кузен, один з найближчих друзів, один із небагатьох членів зграї, що зумів зберегти людську подобу. Він виріс за спиною князя безшумно, так, що ніхто більше не відчув його присутності, навіть попри його високий зріст — він був на голову вищий від Корвіна — та широкі натреновані плечі військового.

— На півночі Невриди новий колот. Селяни вийшли на вулиці. Озброєні. Вони рухаються до Вовчого маєтку, — промовив Дан ледь чутно.

Корвін скосив погляд на Івейла, а слідом — на Фелана.

— Сформуї флок із тих, кому підвладна пам'ять, — Корвін нахилився до самого вуха Дана, потурбувавшись затулити рота рукою. — Необхідно зупинити їх, але обійтись без кровопролиття. Головне, не скип'ятити їм мізки. Вони іще нам знадобляться.

Генерал Даннаміс кивнув, та вже мав намір піти, але Корвін жестом спинив його.

— Пал знайшов тих, хто орудував у Вовчого маєтку?

— Так, проводить допит.

— Добре. Їхні мізки можна скип'ятити.

Дан безшумно минув субординатів та зупинився коло Лії.

— Втратити брата — найгірший біль, — він простягнув до неї руку. Вона здригнулася, відчувши на долоні прохолоду його шкіри. Лія опустила очі. У долоні генерала лежав мішечок, що пахтів, як насіння квітів. — Мені здається, вони йому сподобалися б.

Їхні із Феланом погляди перетнулися. Генерал підморгнув старшому субординатові. Той лише відвів збайдужілі очі.

— І, здається, не лише йому, — промовив крук, коли княжна вдячно потисла йому долоню.

Він пішов геть. Лія дістала з кишені годинник на ланцюжку.

— Тату, час настав, — промовила вона, і голос її затремтів, ніби вона не вірила власним словам.

Старший субординат Ксан подав Івейлові смолоскип рукою, перетягнутою траурною стрічкою. Очі субордината були червоними не менш ніж у ніч поховання власного сина. Інший субординат підніс князеві колчан зі стрілами та лук.

— Фелане, — Івейл звернувся до старшого субордината. — Я хочу, аби ти випустив стрілу.

Фелана пробрав дроз. Він повільно здійняв погляд спочатку на обличчя князя, потім на стріли й, нарешті, на човен.

— Я цього не робитиму.

— Досить! — Лія вихопила лук. — Поки ви обидва не можете наважитися, він замкнений у мертвому тілі. Ви обидва — безсердечні, егоїстичні та злосичливі.

Швидким рухом княжна підпалила стрілу, як годилося, від смолоскипа. І чітким рухом випустила її точнісінько у човен, влучивши у соснову гілку біля лівої руки Севастіана.

Дуже скоро зайнялося полум'я. Вогонь охопив увесь човен.

На ріку ліг густий темний дим. Він тягнувся від човна, приховуючи його від очей живих непроникною хмарою. На певний час човен у ній зник. Та потім з'явився знову.

Він не був більше охоплений ні димом, ні полум'ям. Човен був уже іншим — витканим із тіней. Ним керував Переправник. У ньому сиділи двоє: вовк та маленький хлопчик. Вони, схиливши голови, торкалися чолами.

— Не йди, — прошепотів Фелан.

Вовк здійняв морду до неба та завив. Цей пронизливий витяжний звук розлетівся долиною. Фелан перекинувся вовком і побіг вздовж берега, намагаючись наздогнати човен, що плив на захід, проти течії.

— Стій! — Лія кинулася вслід, та важка рука Івейла лягла на плече.

Як би швидко не біг вовк, він не міг наздогнати човен, який, здавалося, плив понад водою, зовсім не торкаючись плеса.

Фелан випнувся на скелю, набрав розгін і майже стрибнув у ріку, та його спинив погляд. Маленький хлопчик, що сидів у човні, подивився на нього. Його величезні сірі очі, похмурі, наказували зупинитися. Фелан уп'явся кігтями у землю і завив, вторюючи вовку із човна.

Над поділлям здійнявся вітер. Розкотився розгонистий вигрім. У небі, спочатку ледь-ледь, та через мить чіткіше, запалали два багряних, ніби скривавлених, місяці. Виття тягнулося, сповнене скорботи та розпачу. І йому слідувала луна сотні вовчих голосів.

Плеche Лії вислизнуло з-під руки Івейла.

Біла вовчиця сіла край води, завівши прощальну пісню. Побіч неї стали й інші, і пісня їхня полинула луною над рікою і долиною. Кожна нота заливала місяці кривавим світлом усе більш, поки кожен мешканець Прихованого світу, здійнявши очі до неба, не здригнувся від незбагненого смутку, що несподівано вразив серце.

Неврида потонула у витяжному вовчому голосінні, що відлунком простягався поміж дерев Вовчого лісу, де скоро мала зрости ще одна сосна.

Вовк, що стояв у човні Переправника, завив разом з членами своєї зграї, яких йому більше не судилося побачити. Його крик лунав, поки хлопчик не обійняв вовка, ховаючи обличчя у чорному хутрі.

Вони так і сиділи, доки човен не розчинився в імлі.

Ледь вони зникли, Фелан кинувся геть. Ніхто його не спиняв.

Місяці у небі збагрянтіли, коли свита Натаїра організувала бівак. Розпалили три ватри: для солдатів, для вищих чинів та третю — для князя. Рисаків вишикували колом, не звільняючи тварин від зброї на ніч.

Натаїр, знявши Ріну з коня, прокрокував до вогнища. Вона попрямувала за ним, слухняно сіла на вказане місце та втупилася на

багаття. Натаїр неголосно давав розпорядження одному з касів. Той коротко вклонився та пішов.

Між Ріною та князем Кабірії витанцьовували пазурі полуміння. Натаїр постарів: сивина торкнула чорне волосся і навіть брови; навколо очей з'явилися занадто глибокі, аби бути просто слідами втоми, зморшки; усе обличчя, що колись вражало тонкістю рис, засниділо; очі, колись яскраві та світлі, почервоніли і тепер лихоманно блищали; уста, хоча чоловік і видавався спокійним, він щільно стискав. У грудях щось терпло: трунок осмути за тією людиною, яку Ріна знала, та якої більше не віднаходила у двоєдушникові навпроти. Чужинець — відсторонений, страхітливий, він уважно вивчав її обличчя, певне назнаючи кожну зміну. І що у ній змінилося? Так, вона теж різко постаріла, щоправда помітила вона те ще у Зовнішньому світі — одного ранку прокинулася і не впізнала змучену істоту у задзеркаллі. Вона схудла, так як ніколи до того. Наче її тіло здалося раніше від її свідомості та визнало власну безпорадність. Вона зістригла довге волосся, і тепер не могла зав'язати його у хвіст. Косметика більше не приховувала тіні під очима. Вуста зблідли. Вилиці загострилися, попереджаючи, що Ріна більше не терпітиме доторків. Руки стали тремтіти, і вгамувати цей тремет силою волі було неможливо. І волі у Ріні залишилося рівно стільки, аби дотягнути до вечора — на більше вона не була здатна.

— Твій погляд, — промовив Натаїр. — Він змінився. У ньому немає життя. Що вони з тобою зробили?

Ріна не стримала посмішки. Цей погляд оселився в очах іще там, у Зовнішньому світі. Тож запитання «Що з нею зробив Натаїр?» було нагальнішим.

— Тепер відвезеш мене до свого зміїного лігвища або зачиниш у високій вежі?

Натаїр оминув ватру та сів поруч. Ріна відсахнулася, та його рука лягла на плечі, притискаючи її ближче. Ніч була холодною, але від жару Натаїра поза шкірою йшов мороз.